

3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia zasady kontrydiktoryjności. Skarżący podnosi w tym względzie, że postępowanie w sprawie nałożenia kary nie miało charakteru kontrydiktoryjnego, ponieważ nie zostało zachowane prawo skarżącego do bycia wysłuchanym, gdyż nie miał on możliwości przedstawienia swoich uwag przed nałożeniem kary.
4. Zarzut czwarty, naruszenia art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPC”). Zdaniem skarżącego naruszona została zasada równości, ponieważ skarżącemu nie doręczono zaskarżonej decyzji w jego języku ojczystym i nie zawierała ona informacji o przysługujących mu środkach odwoławczych. Ponadto organ prowadzący dochodzenie działał również jako organ orzekający, a rozdzielenie tych funkcji jest gwarancją wynikającą z art. 6 EKPC.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji. Skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja, ze względu na swoją surowość, jest dyskryminująca, ponieważ została wydana po pierwszej decyzji o zawieszeniu z dnia 18 czerwca 2021 r., która już wcześniej utrwaliła nierówne traktowanie posłów do parlamentu w zależności od ich przynależności politycznej.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasady zakazu udzielania obligacyjnych instrukcji. Zaskarżona decyzja pozbawiła posła niezależności i naruszyła zakaz udzielania obligacyjnych instrukcji, ponieważ nie można skutecznie uznać, że skarżący postąpił niewłaściwie przez to, że został zaproszony przez państwo spoza Unii Europejskiej do pełnienia roli niezależnego obserwatora wyborów, mimo że nigdy nie twierdził, iż reprezentuje w tym kontekście instytucję europejską, której jest członkiem.
7. Zarzut siódmy, dotyczący tego, że decyzja jest ostateczna i nie podlega ponownemu rozpatrzeniu. Zdaniem skarżącego, należy ostatecznie stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, ponieważ ma ona natychmiastowe zastosowanie i nie przewiduje żadnej możliwości ponownego rozpatrzenia przed upływem kadencji skarżącego.

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2022 – Polska / Komisja

(Sprawa T-200/22)

(2022/C 237/75)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej zawartych w pismach z dnia: 7 lutego 2022 r., 8 lutego 2022 r., 16 marca 2022 r. i 31 marca 2022 r., dotyczących potrącenia należności z tytułu dziennych kar pieniężnych zasądzonych w postanowieniu wiceprezes Trybunału Sprawiedliwości z dnia 20 września 2021 r. (Czechy/Polska, C-121/21 R, EU:C:2021:752) w odniesieniu do okresu od dnia 20 września 2021 r. do dnia 17 stycznia 2022 r.;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji Komisji oraz naruszenia art. 101 i art. 102 w związku z art. 98 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046⁽¹⁾ poprzez zastosowanie procedury odzyskiwania należności w drodze potrącenia, pomimo, że należności te przestały istnieć. Strona skarżąca uważa, że Komisja nie miała podstaw prawnych do przyjmowania zaskarżonych decyzji w sytuacji, gdy skutki postanowienia z dnia 20 września 2021 r. wygasły z mocą wsteczną w wyniku zawarcia ugody przez rządy Polski i Czech, zrzeczenia się przez obie strony wszelkich roszczeń oraz wykreślenia sprawy C-121/21⁽²⁾ z rejestru Trybunału.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 296 TFUE oraz art. 41 ust. 2 lit. c) i art. 47 Karty praw podstawowych UE poprzez niewystarczające uzasadnienie zaskarżonych decyzji. Strona skarżąca uważa, że przyjmując zaskarżone decyzje Komisja nie przedstawiła wymaganego przez Traktat i orzecznictwo Trybunału uzasadnienia w odniesieniu do podstaw prawnych prowadzonej w drodze tych decyzji procedury odzyskiwania należności.

- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz. U. 2018, L 193, S. 1).
- (²) Postanowienie z dnia 4 lutego 2022 r., Republika Czeska/Polska (Mine de Turów), C-121/21, nieopublikowane, EU:C:2022:82.

Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2022 r. – Niderlandy/Komisja

(Sprawa T-203/22)

(2022/C 237/76)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M. Bulterman i J. Langer, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 15 lutego 2022 r. Ares (2022) 1097097 oddalającej wniosek Królestwa Niderlandów o zmianę decyzji z dnia 6 stycznia 2022 r. i o przedłużenie o 4 lata 8-letniego terminu na żądanie zwrotu nienależnie zapłaconych kwot w sprawie FresQ;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: decyzja z dnia 15 lutego 2022 r. jest oparta na nieprawidłowym założeniu, w myśl którego procedura w przedmiocie żądania zwrotu nie została jeszcze zakończona.
2. Zarzut drugi: przyjmując, że przekroczenie 8-letniego terminu obciąża Królestwo Niderlandów Komisja Europejska niewłaściwie stosuje art. 54 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia nr 1306/2013.

Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2022 r. – Makhlouf/Rada

(Sprawa T-206/22)

(2022/C 237/77)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Sara Makhlouf (Damaszek, Syria) (przedstawiciele: adwokaci G. Karouni i K. Assogba)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej